

ביבריה הקודש

על המשות חומשי תורה ורומי ימים נוראים
ושלש דנלים ואיזה לוכדים.

אשר הפל איש זה רב עילום נבר קדושת עמו נודע בשער
הו ענו בבוד נושא הלו רב הקדוש המפורסם במנין
קדושים וגדרה אבךלה דבאה מיה קלונטום קלמן
וחלוי עפשתון יקללה זילא.

קעה

פעוליהם וכפלום הדרושים בכל המוניט חזרין
הדרושים צוין סקית צוין קרלון דטיינו צימי הפסח
מתעוריס קהדרים כמו סרי צפסח מילוס וכן
צצועות וכדוכת וחמיים צוין י"ז חמוץ לט"ג
מתעוריס קליעס ומכליגוט כמו סרי צבעת
כהלון וליפת צוות ולזמת גליה עלה נישול עסוק
כפשותה הדרה ציימיס כלו ולו נסחות ומודען
תמיון לוועדי דעת וג"כ ילה להמאז צמדות עוזות

לעכ"ז כתרה ותלה ויה בטהחה ומפער עפ"י תל מדרך מל' ב"ז
סת נג מנינס ברון ומחלן ונונגע וטולו נחרט טוב נג המלך ושרו
בטהחה אין זיריך נו כל קם סחררים וכמניעוים בקולי קולות כי בלא"ה יט
לו שמחה נב' האן נחרט נפערם צו עט עט ווינן ממקרא השר גקרו הוי
סדרך סיגנוגים מוחמלן כלב עט לסתה לאג מלך והנמל מובן ועי' ספר
ויטב פnis המכון אדומיר הנ"ק מוויא וקווילן יטוח ט"ג מסנות זונלט"ה
ביהריך ופה לשיעס צאנז'י טעה רב זוקו הנ"ק צעל יסח מטה זונלט"ה
בעה עט על גמיך לאיין דרי סחררים עלה בלאו קוט"י החת על דרכן
כל קחמיים לסתה המיל וכלה מבורך בז"ע רהי נל' יר"ס צויה מהר
וואר על חורבן ביאתך וטיה צנסעו לקבב פני רבו גולדס מלכון זונלט"ה
האפלל לה' וומר האן ל' האה ווועץ חחסבוי עי רלווי נל' יקפה בעי
לבד ער' טה נג עטמי סאליך פנו יתרכז לי גקס' עי מהרו סטה נטאר
ויסיעין הויו נג האטו מסיע ליטה מהמע ספק"ה נב'ו מסיע הבל חמור
מסיעין פון ריבס ע"כ נס. ה'ו זוק יסיע לי לאנטידן על הגאות וטה
בז'ו גל רבו סקלוס הוקה צהן הוט מלוע פעלס לחוסים כן רמת שרתו
לכל יר"ס לסתות מל' ווועגן וט' ה'בל כבר גמר החקס. נל' צפ' וו'בצ'ל
בלאי חאנטו לי שאחאו חומריס חיון חותה בז'ו וספ' צל' גל בטהחה
ווק' למדי ריבנו וקהוט ר' ר' סטעלן מילטטבורג זונלט"ה ע"פ מסל מלך
טמבה לתרחים ועט פירוט האן חד מהוובו וכורחות לאט סטלך פטינה
סכל' וב'ס נט' צמה ט האטן הילאכן היל'ו וכטטל מונ' וו'ס יי לא טה
טאגהו נגלה תבר' ה'ה יאנע לאטה עס. ה' צויב גבל נבר גמרו חטמ"ל
כאו' לטאר מסיעין הויו לא גמר מסיע רק מסיעין ווילוין גס חאנטו לסייעו
עכ' גלקוטיס.

ג

ספר

לקופי מחרץ

חלק שלישי

ל' בר התגלה והתגנוט האט בטהחו
הט' כ' הצעה וטהר סילה ונטען גבר
לעקט' דאסיט בדרכ' קירט' כ' ואבגדם
בנטנ'ן' ולראט'ו הרה'ס כר'ב'ס' ליט'ב'ס'
הט'ו נט' נט' סטל' צ' נט' צ' נט' גבר
הט' ה' בול' צ'ר' ונאלי

ז' ישראל ה'וים ברודמאן אברך ראנט' ג'

רעניון החודש

מעובד על פי שיחותין של
הרבי מליאבאוויטש שליט'א

בעריכת:

רב יוסף ש. גנולצקי

הרב טובי ג'ילו

מדרש בראשית בר' ב ס' ה ר'ב

אמר ר' ח'יא ר'קה מתחלה
בריתו של עולם אפה הקדוש ברוך הוא בית המקדש בני
וירב ובניי. בראשית קרא אלהים' קרי בניי היה קה
דעת אמר (ישעה נא. טז) לנטע שמים ולישך ארץ וגוי'
ובארץ קיתה תהו ובהו הר' קרב ה'יאך מה דעת אמר
ירימה ד. כ' יאתי את הארץ והנה תהו ובהו' צי' אמר
אליהם יתי או' הר' בניי ומשלך לעתיד לבוא ה'יאך מה
דעת אמר (ישעה ס. א) קומי או' כי בא אורך' וכחיב (שם
שם. ב) כי הנה החשך יבשה הארץ וגוי'?

ר' ר'ך

ולא הבתתם אל עשויה - ולא הבתתם אל הכורא שעשה
אותה ותיקנה עד הנה וсмерה מיד האוב, לא הבתתם לשוב אליו ולכפת
בדרכיה, כי הוא היה מציל אתכם אם שבתם אליו, יותר מכל ההכנות
שעשיתם. ויצו ר' מרוחק לא ראייתם - מי שיצר את רוסלים והזמן רב
והוחק להשרות שכינתו בתוכה, וחר את מהלך הארץ, לא ראייתם - מי שברא אותו
לשוב אליו, ובדרךו ויצו ר' מרוחק לא ראייתם - שבעה דברים נבראו
שנבראו העולם, כמו שאמר ר' ר' (פסחים נד, א): שבעה דברים נבראו
קדום שנבראו העולם, ואילו זו: נן עון וורה וזריקים וישראל והבבורה
וירושלם ומשיח בן דוד. ואין משמעות הדרש כמו שבניים אותו המן
התלמידים, אלא פירושו: עמדו בכח להבראות קדום שנבראו העולם, לפי
שהדברים האלה הם תכלית בריאות העולם!

כב ישעיהו

ואת בליעין עיר-קדון ראייתם בירבבו ותקבצ'ו
את-עמי הברכה התחתונה: ואת-בטי' ירושלים ספרתם
וחתצ'ו הקתים לבאר החזקה: ומוקעה עשייתם בין
החותמים לימי הברכה היונה ולא הבטطم אל-עשייה
ויצגה מרחוק לא ראייתם: ויקרא אדני יהוה צבאות

ר' שי

ספרתם כמה בתים יש לכל אחד ואחד, שיוציא מהם לפ' חשבון, כדי לקחת
הانبנים והעצים לבצר החומה, לבצר - לחזיק, לשון "ערם בערורה"
(במ' א'ג'). (יא) ומוקה עשיותם - אגם מים ליהו חזק לעיר בין
החותמות, החומות הצלבויות, חיל החומה, ובין מי הברכה הישנה. ולא
הבטתם אל עשויה - אם האמרה אף חזקיו עשה כן, שנאמר "ויתחזק
ויבן את כל החומה הפרוצה ויעל על המגדל (לפנינו: המגדלים) ולהוציא
החומה האחורה (לפנינו: אחורה) ויחזק את המלוא עיר דוד" (ר' ב' לב. ה)
- חזקיו "ב' אלחו ישאל בטח' וג' (מי' ת' ח), אבל אתם, בימי יוחיקים
וצדקה, לא הבתתם אל עשויה, וויצרה מרחוק - מאזו שברא את
העולם עלת ירושלם ובית המקדש במחשבה. לא ראייתם - לא חשבתם.

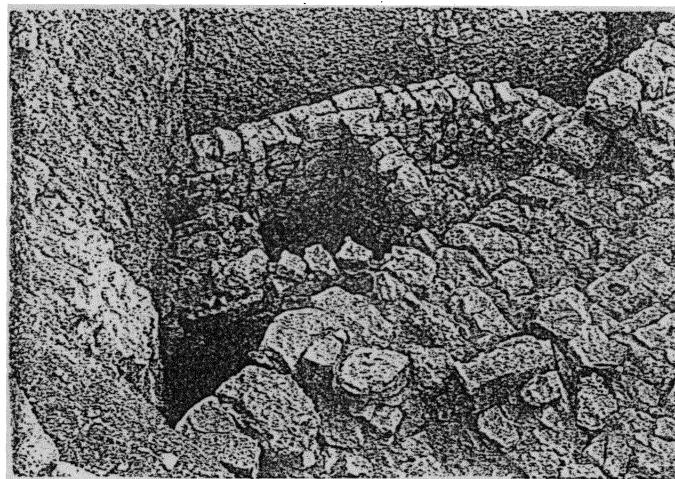
ישובת "הפטול" ירושלים
עלילוני נשמות
ר' לני ב' משה כלאות א'יל
תורמף אשטווילדיו - לנדו

בקטע הדרומי של החומה הופנה למערב נתגלה מיצב סטראטוגרافي בעל משמעות רבה. החומה הרסה שמש בניינים קדומים יותר, שהרידייהם מבעצם עתה בצד הצפוני של החומה. גם הבניינים האלה הם, ללא ספק, מן התקופה הישראלית, ולפי העודות הקראיות אינם קודמים למאה השמינית. מתברר אפוא, שבשעה שבנו את החומה,

היה קיים כאן יישוב, ובתו נחרטו כדי לפנוט מקום לחומה/³⁵ דבר קיומו של יישוב פרוזות בראשית ההתיישבות על הגבעה המערבית הוכח ישראליים קודמים, כפי שריאנו למללה. בבחירת קו הביצור לא התחשבו בתיםקיימים, וכשהיו צורך בכר, נחרטו בניינים כדי לפנוט מקום לחומה.

מצב כזה ממש מתויר אצל ישעיהו: "וְאֵת בַּקְיָעִי עִירִידֹר רְאִיתֶם כִּי רְבוּ, וְתַכְבִּצוּ אֶת מֵי הַבְּרִכָּה הַתְּחִתָּהָה, וְאֵת בַּתִּי יְרוּשָׁלָם סְפָרָתֶם וְתַחֲצִוֶּת הַבָּתִים לְבָצֶר הַחֻמָּה. וּמְקֻנָּה עֲשִׂיתָם בֵּין הַחֻמְתִּים לְמֵי הַבְּרִכָּה הַיִשְׁנָה...". (ישע' כב-ט-יא). היו אלה ללא ספק צעדים של שעת חירותם, שננקטו לפני סכנת מתקבבת ובעת הכנות למלחמה. מלכים רבים ביצרו את ירושלים, אבל דומה, שהדברים של ישעיהו מכוונים לימי המלך חזקיהו, שכן רק עליו מוספר שלקראת מצור סנחריב מלך אשור ב-701 לפניהם סה"ג אוחז באמצאי התגוננות, שכלו את ביצור החומות ו gambutti גם אבטחת הספקת המים!

³⁵. החומה הירושלמית "חוותכת" בניין ישראלי קדום יותר

ויקרא כו יג-טז בזאתותי

בקומה זקופה. והיינו שיתבוננו בעצם אן את מדרגתם שדם בני אל חי ולא יהיו שפליים ברוחם ויתנו ע"ז תודה לד'. ולא יהיו ידים מכל

מדרש איכה פר' ג סי' ז   רבבה

זכור תזוכור רבי חייא משל מלך שיצא למלחה וחייב בניו עמו וחייב מקניתין אותו למלך יצא המלך לבדו ולא קיו בניו עמו אמר המלך כלאי קיו בניו עמי ואפליו מקניתים אותו בך המלך זה הקדוש ברוך הוא בניו אלו ישראל בשעה שהיו ישראל יוצאי למלחה היה הקדוש ברוך הוא יוציא עמם ביזון שהבעיסוהו לא יצא עמם ובין שלא היה ישראל הארץ אמר הלוואי היה ישראל עמי ואפליו היה מכעיסים אותו ואית לנו שלשה פסוקים (ירמיה ט, א) 'מי יתנני במדבר מלאן ארחים' מי יתנ עמי עמי במראש בשחה במדבר וכתיב (יחזקאל לו, יז) 'בן אדם בית ישראל ישבים על ארמות וגוו' ותדרין זכור תזוכור ותשוח עלי נפשך

תני

רב' חייא (ויקרא כו, יג) זאוליך אתכם קוממיות בקומה זקופה שאין יראין מפל ברייחן

לפקודת הלאורה

המן עלי טין

אזרחות וארץ

פאלת הרכ האן הדליק ביעס קדישא איש זה בד געלס מטהון ובסה תר' נין ואסקל תלול בזאך אטדריך הרכ ואטדריך האן הקדש האטדי נאל נאע פקר קרבא אדר טיאן וקדושה מטהון ושבה הרכ ד נאפען ויזקן בענ הנדרס בער' לקייטר פטורן קדרתיס ואס בערטסן

131

(ז) זוזן חי' ווילך מלכס קוממיות ופרק"ז נקומות זקופה. כי זו נזקינה נמלר לטיןין האן וקהלך. גלכס פ' קולclin יטרכל כי כל סלוכום ואדריכס ואטיטוות כל יטראול וכל סכלחונס וטלכיטום כל פ' לינען ואכטוץ חי' כטונן ומכוול נטפווי סטולס: ווילך ווילך הילכס קוממיות וס"ו צקמה זקופה זמ' פאות ועקבות שטומדן זקופה גטאנט גדוֹן לאלה סטולחיז ווילך ונילך נמי' קה ס' עיקר מילית וילכת מיליס זמי' נילך. כי האן נילך נילך מלחה ווילך קטייל עיקר כל נילך כל פטולמות כל האן טיטראול' כ"ה ט' עקרונות גדוֹן מילך חי' ווילך מלכס קוממיות. זמי' וויליכו

ירפה ענה

משל נאך הכל מה זיקרים אלה זורן האגלאן' חילוחים חיל' זכר צמח
דפקנ'ר' דמיינ' פיכ' קי' זונ' זע' קיכיטוואו זע' קאומס צמץ' זון' זע' קאומס
זונ' קאנ' גאנ' ער' זע' קאנ' ער' זע' קאנ' ער' זע' קאנ' ער' זע' קאנ' ער'
לע' זע' ער'
ויל' ער' ער' זע' ער'
זונ' ער'
ונ' ער'
זונ' ער'
ע' ער'
ע' ער'
ע' ער'
ע' ער'
ע' ער' ער'

ואית ג' פסוקים תיימני חמץ חלון
חוכמים אין זין וכחיטוב בכץ נא
כרכוכין צאנ' קי' זע' קהן ער' ער'
ליוחה קי' זר' ער' ער' ער'
חווי וקית לא ג' פסוקים חי' יתכן
nidar חלון חוויכים יי' יין עמי זע'
לא זע' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'

ונ' קאנ' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
קוז' נמי כהה זע' ער' ער' ער' ער' ער'

אלקומה הו ככם קיכטע זע' ער'
היך' קי' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
זע' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
האלקומה זע' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
לע' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
לע' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
האלקומה ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
לע' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
חיזיקת ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
לע' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
ע' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
ע' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
ויל' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
ויל' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
ויל' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'
ויל' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער' ער'

מדרש שיר השירים פר' ד פס' ד ר' רביה

כתוב אחד אומר (מלכים א ט, ג) 'זה עני ולבי שם
כל הימים' וכתוב אחד אומר (הושע ה, ט) 'אלך אשובה
אל מקומי' ביצד יתקיימו שני בתובין הלאו אלא פניו
למעלה ולבו למטה דתניא יכון אדם לבו פג'ג בית קדשי
הקדושים רבי חי' רבה ורבי שמעון בן חלפתא רבי חי'
רביה אמר פג'ג קדש הקדשים של מעלה ורבי שמעון בן
חלפתא אמר פג'ג קדש הקדשים של מטה אמר רביה
פנחים מקים אני דבריש ניגדים בנטה קדש הקדשים של
מעלה שמאין פג'ג קדש הקדשים של מטה הדא הוא
דכתיב (שמות טו, יז) 'מכון לשבות פעלת ה' מכון נגד

שבתך זה בית המקדש של מעלה. כתוב אחד אומר — שבת ענן הבית הקב"ה מבטיח לשולמה: "זה עני ולבי שם כל הימים", שהוא מדבר על הבית ואנו אומר "בו" אלא שם", הרו של המוקם הוא מבטיח לו גם באין הבית, ועל כן הוא אומר "כל הימים" ובלי, תנאי הזכות ישראל על קיום הבית (יפ"ק), והרי שגם בזמן שאין הבית קיים יש לכrown בתפילה אליו, פנים ולב (ביבמות קה, ע"י). וכתוב אחד אומר — שכחורתן הבית הקב"ה אומר: "אלך אשובה אל מקומי", וכתרומו: "أسلק שכנית, אתוב למדור קחשדי ד' בשמיין" — אסלק שכנית, אשובי למדור קדשי אשר בשםין, שכן מאז סרה השכינה מן המקדש לשמים (ראה באיכר פתייח', כד-כה). ומעטה, ביצד יתקיימו שני בתובין הלאו — בשכינת כבוד ה', בתפילה, לנין פנים ולב, לשמים או למקומות המקדש (ראה בимвות קה)? אלא, משחרב הבית שם הקב"ה — פניו למטה, שב מאז אל מקומו הראשון, "יעינויו" (ירושי שם) — ולבו למטה — אל המקדש, כאשר הבטיח לשולמה שהיה עינוי ולבו שם תמיד, גם משישון למעלה, ישם עין השגחתו וחוזן לבו אל המקום הזה לקל משם הפלויות ישראל, ולשוב ולבונתו בעתו, והרי המכון פניו בתפילה אל המקדש גם משתרב הבית, כדין והאמור, "צרייך שיתן עינויו למטה ולבו למטה" (יבמות שם); "יעינוי למטה" — כלפי הארץ והעיר לבבנו אל כפים אל אל בשםין" — מעתה, משחרב הבית, נכוון לבנו בתפלותינו אל ה' שבשים (ביבמות קה:).

שכן "בית המקדש של מטה המכון כנגד בית המקדש של מעלה" (שוויט, ל). כי "כל מה שנברא הקב"ה למטה — בכבודו ותפארתו, — ברא למטה" (שמורייר, לג) — לכבודו ותפארתו, זה מול זה (כמ"ר ד, ג, ע"י), הדא הוא דכתיב — בדברי ישראל אל ה' בשירותם, על המקדש: "מכון לשבותך בעלתך המkidsh ha", כונו ידך", לומר שהוא מדבר ממשניות, מהו שלמעלה ומהו שלמטה (ורז'ו בבמ"ר יב, ב, ע"י); ואותו אומר "מכון שבתך". אלא "מכון שבתך" — "מכון נגד שבתך", שהוא מכון כנגד זה, זה בית המקדש של מעלה — שהוא מכון כנגד זה שלמטה. ויכוון אם כן האדם הזה בתפילה שתפקידו העל מקדש הקדשים שלמטה אל קדרש הקדשים שלמעלה (יפ"ק).

הפטאות עזוז

אוצר מלא האשרה כלו שיטה אורה אשוי האיל ברכיה הגאון הצדיק מקורי קורתא דצופריא נס"ת מרן רבי יצחק זאב יאלדר עוזקללה"ה זיע"א

כן למא מנה סמתקין זעיר פיטון טינוו נמנס ונטו למפלס צו מתקיימו צי מקרחות כלני וככיהם סמתקין צו סבכיותם לוחה לא מטה מהנו פלמה פינוי. נמנס וטינוו ונטו למפלס דקוזמת ציקמן'ק לנו נאנזעלס לשולס גנס בזונגענו עינוי ונטו כל ציזו צ"ב נמנס [גדפראטו לעין] געטל צוון קתפלס גורכים להגנו לנון כינס צים קז"ק כל מפלס וכינס ציה קס"ק כל מפלס:

מ. לו השלוח

בן פרות יוקט בן פרות עלי עין. טמגנדל נאם לחת כארף עין. ומתקייט צו (קסלט ד, י"ד) כי מגדים סקוויס' יהן למלן זה יוקט ציגו. מזימט טלקומוליס (צלחתם רנש מקץ פ"ט, ב') וצנת לחת סטילר הול האלטמו. ווֹף טמגינו (כירוטלמי כלומות פ"ה ק"ה) טקעטן צל יטילן קוּה צדלוגס קימלה. וכלהיימן צו"ק (ויקלה ק"ע). ר' יטולס פטמ ווֹטיל (שיר ו') מי ומאת לאנטקפת כמו צמר יפס כלבינה בלט כמatta חיומה נאנזעלס צוּ היון יטילן צוּמונו דקצ"ב יוקט לנו ווֹטיק לנו מן גלומד כוין יפחם לנו פטיק לנו ממן גלומד ולכט פטמ הולמיים דלייטו לא מינס צו' עיל ועיל עד. דימתקף האל לעטו לאו כל עיל גומנה מדח נסיל לאו ווֹטילן מינס עיל עיל, וסיגו צלאעכו"ס ימיר הילטטס צומנה מלך נמעלה מכמ' קלאס, וכלהי. ביטומת יוקט קיא טקעט צומנה מליח' הילן וס פיא טנטצעלו הנטמיים (זרהצית כ"ג, י"ז) וויל זרען לא טער צער (הויזין, צלאפעטס يولט טיטרטן לאטן יטועה נמעלה מכמ' כלו, ומכלן מוקס לא יתנען, ווֹז נקרם צילט צער הויזין, וס נמקיס צוּמוף טדריך. ווֹס צדרלו צדרליך עלי עין, כמס דמלמו הנטי לרמות עין מגדל, וס דמיים (כ"ל פע"ג וטוא"ק) צל ססמאלום צוועט סס מזורע צל רמג, ווֹח"כ המפקט סייטועט על כל יטראן צפלייס עפומט כן יונס ס' גומום גוּ (ישועה ל"ה, י"ט).

מ. לי שלוח

וישב

זהו א' בפרחות ענחתה גצח וצבישוין אשפטיתיו ענגבוין. מוש סכילד יוסק צטר סמתקיס צוצ על נו, כי קטא"ט מומיט יאנשוט נאנזעלס גמא קיטימיים לועלמי עד ולען מותיע ניטרלן צדרוגס כדי צוועס נספתק נסחט סטיגיע צפוי צו נו סיוטעס ווילגט צה, ווֹס פ"ז נפנק עונס מיטרלן נספתק נסחט סחט כדי צוועס נספתק נסחט צפוי צטוטגס צמפסנו וע"ז וס מילון לטובגה ויטען לפני קצ"י כי נטההני וטכליני מפמי צמרגנט צמפסנו וע"ז וס יוקט, האל צעכו"ס צאנזון קצ"ת נס טובגה נוּמן הומס נאם לחת ציכיל צלט מגיע כפו נלה נו סטובגה, וצעם צנספתק נספתק נספתק נאדונגס כדי צלט יונגטו ולען יקו' לאס טענא, נאן נאל סמתקיס צולטה נחלה צדרוגס מתקילת ספורייה עד גמל צפוי מוש פצין יוסק צאוח יטוג לאנו צוּס צוּס ניטרלן ציטועט קיימט געד', צדרומט צירוטלמי צדרומט פ"ה ס"ה) מנומם על חילט פטאל מס

א. "מי זאת הנש��פה כמו شهر", מוסב אל האמור למעלה שאומות העולם תחלנה את ישראל בעת גאותה, ולומר שהחלנה אותה בשבח הזהה "נש��פה כמו شهر". מופיעה ונגלית בכבודה כהופעת השחר, וכאותו — דלמא — סיפורו מעשה: רבי חייא — הגدول — ורבי שמעון בר חלפתא הון מהלכין בהדא בקעת ארבל, בקריצתה — היו מהלכים בקעת "ארבל" אשר במערכו של ים כנרת. בהשכמה, אמר לו רבי חייא רבה השחר" — תחילת וריחת אור השחר שבഴה — שבקעה אורה, אמר לו רבי חייא רבה לרבי שמעון בר חלפתא: כך היה גאולתן — העתודה — של ישראל מצפצת — צפה וועלה ובאה, כאו השחר הזה, שכשהוא מתחילה לעלות עדין החושך רב ומתחוך החושך הוא מתחילה ומאי מעט. כמה — דכתיב — בדברי הנביא שכnested-ישראל אומרת: "כי איש בחושך ה' או ר' לי" — בעודי ישבת בחשת הגאות כבר ה' מאיר לי את אוּר הגולה, שכן הגולה הוא — בתחילה היא באה — והוא "מאירה" (יל"ש תהילים, תפ"ה) — קיימא קיימא — מעט ווארך כך היא מנצצת — מבוקה ומארה — ובאה, ואחר כך — היא — פרה ורבבה, שאורה מקרין על העולם והעולם מזהיר מאורה ומגיה נוגה: איר שהוא פרי קרני אורה, וכן אורה רבה והולך, וכולם. הטבות שמתחוץ הגולה מולידות עוד חזאות טובות. פרי הראשונות, והטובה ובה והולכת, ואחר כך — היא — מרטבת — מתרענן ופורחת ושופעת ומתרחבת גולדת — והולכת — עד שלימורה, "לפי שאין הגולה של אומה זו בא בתה אהת, אלא קיימא קיימא ... שהיא מתגדלת והולכת לפני ישראל, לפי שהן עכשו שרוין בצרות גדולות, ואם תבוגה הגולה בתה אהת אין יכולין לסבול ישועה גדולה שהיא בא מתחן צרות גדולות, לכך היא באה קיימא קיימא ומתרגלת והולכת, ולכך היא משולחה הגולה כשר, שנאמר (ישעיה נח, ח): "אוּז יבקע בשחר אוּר", ולמה נשלחה כשר, אין לך אפילו גודלה מאותה שעה הסמוכה לבוקר, ואם יעלה גלגל חמלה ומארך באותה שעה כל הבריות נכלדיין, אלא עםך השחר עולה ומאריך לעולם תחילת ואחר כך גלגל חמלה עולה ומאריך אין בריה נכלדת, שנאמר (משלי ד, יח): "יאורה צדיקים כאוּר נוגה הולך ואור עד נכוּן היום" (שורט. ית. בסופו).

ל

השלוח